

הַשְּׁמֵשׁ הַחֵלָה לְשַׁקֵּעַ, נַעֲשֶׂה חֲשׂוֹף, וְהָיָה לָנוּ עֲצוּב בְּלֵב, אָבֵל חַיִּבִים
לְחֹזֵר! הַהוֹרִים יְדַאֲגוּ! הִתְחַלְנוּ לְלַכֵּת לְמוֹשֵׁב. בְּכַנְיָסָה חִכְתָּה לָנוּ הַפְתָּעָה:
הַהוֹרִים עֲמָדוּ וְדַאֲגוּ, וּמִי הָיָה אִתָּם, אִתָּם חוֹשְׁבִים? עוֹז, כְּמוֹכֵן! הוּא רָץ
אֵלֵינוּ, קִפֵּץ וְנָבַח.

"חֲכָם גְּדוֹל! עֲכָשׁוּ אִתָּה נוֹבַח. אֵיפֹה הָיִיתָ כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁחִפְּשָׁנוּ אוֹתָךְ וְנָבַחְנוּ
אֲנַחְנוּ כְּמוֹ כְּלָבִים?" שָׁאַל אוֹתוֹ עֵרֶן. אָבֵל הוּא הַמְּשִׁיךְ לְקִפֵּץ עַל כָּל אֶחָד
מֵאִתָּנוּ, כְּאֵלוֹ הוּא אוֹמֵר: "מָה זֶה חָשׂוּב, הָעֵקֶר שְׂאִתָּם בְּרִיאִים וְשְׁלֵמִים."